

Dnes som bol na spovedi... Napriek tomu, že som kňaz, stále pociťujem nervozitu pred tým, ako vyznám svoje hriechy. Zato ten pocit po tom, je pre mňa úžasný. Vždy keď počujem tie silné slová: „A ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov...“, zrazu ma naplní pocit radosti. Waw, moje hriechy sú odpustené. Všetko to zlé, čo som spravil, Boh mi odpustil, prsto to vymazal. Počas štúdia teológie som mal naivnú predstavu, že ako kňaz budem podstatne lepší, budem mať viac cností a menej hriechov a postupne budem smerovať k dokonalosti. No teraz vidím, že to vôbec nie je také jednoduché. Napriek túžbe a snahe byť lepším, stále mnohokrát padám, a preto vnímam, že táto sviatosť – sviatosť zmierenia je pre mňa obrovským darom. Pri tejto sviatosti, či ju prijímam, alebo vysluhujem, si uvedomujem, že často je ťažké povedať svoje hriechy, obviňiť seba zo zlých vecí, ktoré som spáchal, avšak vnímam, že práve tie náročné veci nás posúvajú ďalej. Dva roky som pôsobil ako kňaz pre žiakov a študentov v meste Cebu na Filipínach. Spovedanie mladých patrilo medzi moje hlavné úlohy. Mnohí mladí napriek obavám, strachu či hanby dokázali vyznať svoje hriechy a potom pociťovali veľkú radosť z toho, že Boh im odpustil, bolo to vidieť na ich tvárach a viacerí mi to aj povedali.

Generálna absolúcia

Raz ma zavolali spovedať žiakov do susednej školy. Prišli sme traja kňazi a povedali nám, že na sviatosť zmierenia čaká 300 siedmakov. Spovedali sme viac ako 5 hodín a následne mi oznámili: „Páter, ešte je tu ďalších 700 žiakov. Môžete im dať generálnu absolúciu, teda všeobecné rozhrešenie?“ Na rozhodnutie som mal pár sekúnd, tak som začal uvažovať. Rozhrešiť všetkých bez individuálneho vyznania hriechov môžem v naliehavej situácii, napríklad keby som bol v lietadle, ktoré padá k zemi, alebo keby prišlo silné zemetrasenie a zomierajú tu ľudia, alebo existuje situácia, že na spoved' príde také množstvo ľudí, ktoré ako kňaz nie som schopný v rozumnom čase vyspovedať. Avšak uvedomil som si, že oni s touto situáciou počítali. V meste Cebu, kde som pôsobil, bol dostatok kňazov, napriek tomu oni pre 1000 žiakov zavolali iba troch. To sa samozrejme stihnúť nedalo. Okrem toho platí, že pri všeobecnom rozhrešení sú síce hriechy odpustené, avšak hneď, ako je to možné, má sa pristúpiť aj k individuálnej spovedi. Väčšina detí by to však pravdepodobne nespravila. A tak som odmietol. Povedal som, že generálnu absolúciu dať nemôžem, ale môžem prísť spovedať aj na ďalší deň a ak chcú, zavolám aj iných kňazov. Učiteľ náboženstva aj riaditeľka školy boli prekvapení, ale nezostalo im nič iné ako zorganizovať spovedanie znovu. Nasledujúci deň sme spovedali ešte dlhšie, no napriek únave to stálo zato. Radosť mladých z toho, že prekonali strach a hanbu a dostali osobné rozhrešenie, mi dala ďaleko viac energie, než som ja dal im.

Keď veci riadi Boh...

Univerzita San Carlos, kde som pôsobil, sa v meste Cebu nachádza na štyroch miestach, tzv. kampusoch. Raz som mal mať sv. omšu v susednom kampuse, no kvôli dopravnej zápche mi cesta trvala hodinu a 20 minút. Prišiel som neskoro, avšak študenti na mňa našťastie

počkali. Na druhý deň som mal zastupovať na rovnakom mieste. Pre istotu som odišiel z domu skôr, no tentokrát mi cesta trvala iba 25 minút. Pomyslel som si nešťastne, čo tu budem teraz viac ako hodinu robiť. Rozhodol som sa teda, že sa v kaplnke pomodlím. Ako som vystúpil z auta, išli okolo dvaja mladí študenti a súčasne dvaja zamestnanci školy, ktorí ma pozdravili: „Good morning, father!“ Odzdravil som a vošiel do kaplnky. Študenti vošli tiež. Pomodlil som sa posvätné čítanie a vtedy jeden zo študentov prišiel za mnou, že počul, že som kňaz a či by som ho mohol vyspovedať. „Samozrejme,“ povedal som. Myslím, že tú hlbokú spoveď si budem pamätať veľmi dlho. Keď študent odišiel, ja som zostal ešte v kaplnke a mal som slzy v očiach. Nakoniec som zistil, že v tej kaplnke svätá omša nebude. Mala byť v dome na duchovné cvičenia. Znovu som rozumel niečo nesprávne, alebo som nezachytil to podstatné. No potom som si uvedomil, že je tu akosi priveľa „náhod“. Kvôli meškaniu z predchádzajúceho dňa som prišiel o hodinu skôr na nesprávne miesto, aby sa práve v tom momente študent, ktorý potreboval spoveď, cez inú osobu dozvedel, že som kňaz a mohol sa vyspovedať. Iný kňaz v tom kampuse vtedy nebol. Boh využil aj moje nedostatky pre svoje milosrdenstvo. Odvtedy nepochybujem, že prislúbenia ohľadom sviatosti zmierenia, ktoré nám Boh cez mnohých svätcov dal, sú pravdivé. Boh kvôli nám aj „pohne zemou“, len aby nám umožnil zmierenie a mohol nám otvoriť nebo.

Peter Fillo, SVD

Publikované s láskavým dovolením redakcie časopisu [Hlasy z domova a misií](#) (7-8 / 2021).

The post [Sviatosť zmierenia na filipínskych misiách](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)